

LOVÉTEI KIÁLTÓ

XV. évfolyam, 10. szám

Ára : 1 lej

2014. OKTÓBER

Wass Albert

Halál

Én úgy képzelem el,
hogy a halál egy óriási nász,
legszentebb, legemberibb ölelés.
Nem fájdalom: fájdalom-felejtő.
Nem rém: rémeket elűző.
Több mint a Szépség,
több mint a Szerelem,
a Jóságnál is több:
Kegyelem.
Én úgy képzelem el,
ha egyszer oly nagy lesz a zaklatás
és akkorára nő a fájdalom,

hogy nem bírom tovább:
hozzám lép egy fehér ismerős,
szép csendesen lecsókolja a számat,
lefogja ezt a vergődő szívet,
és ennyit szól csak: elnémuljatok.
Erre megszűnik minden indulat.
Erre megszűnik minden fájdalom,
csak gondfelejtő békesség marad:
se könny, se vér, se akarat,
nem lesz már semmi sem.
Elhal a szívem dobbanása,
s végtelen álmok néma lánya
bűvös, tüzes csókjába zár.
Szeretöm lesz egy éjszakára
a széparcú Halál.

Halottak napjára...

Sárgult, hulló falevelek, ködös, hűvös reggelek, félelem a közeledő téltől. Ilyenkor, ősszel akaratlanul is a halált, az elmúlást juttatják eszünkbe. Mintha a "halálos ősz" a megsemmisülés hasonlata lenne. Rádadás-ként az egyház is a liturgikus év végére teszi a halottakról való megemlékezést. Nyilván pedagógiai megfontolásból, hogy legalább az őszi komor hangulat, a természet "öregeése" rávezessen mindannyinkat életünk komolyságára. Tulajdonképpen ez ránk is fér, mert olyan furcsák tudunk lenni, olyan ellentmondásosan viszonyulunk a halálhoz, hogy az már-már nevetséges, de ugyanakkor szívszorító is.

Félünk a haláltól, de várjuk is. Beszélünk róla, de viccesen elűtjük az élet, hamar napirendre térünk felette, azt gondoljuk, ó, hát az még odébb van, most vannak fontosabb dolgaink. Szívesen bebeszelnénk magunknak, hogy ránk nem is vonatkozik. Szépen kiöltözve eljárunk a temetésekre is, szereteteink sírját igyekszünk gondosan rendben tartani, mert az úgy illik. Néha mellbe vág egy hozzátartozónk, barátunk, ismerősünk halála, elcsendesedünk, és nem találjuk helyünket nélküle. De ilyenkor is mintha inkább magunkat siratnánk, a hozzátartozónk által hátrahagyott, betöltetlen űrt, azt, hogy most egyedül maradtunk. Arra nem is gondolunk, hogy minden haláleset az üdvösség sorskérdését villantja fel, azt, hogy mi, akik még kaptunk egy kis időesélyt, józanodjunk ki a földi élet mámorából, és döbbenjünk rá, milyen nagy a tétje ennek az életnek.

Emberi életünk halálhoz való viszonya lett az is, hogy könnyen beletemetkezünk az állandó tevékenységbe, a pénzkeresetbe, a szórakozásba vagy a művelődés-

nek álcázott elektronikus média-semmittevésbe. Máskor meg, amikor elkeseredünk, amikor semmi nem jön össze, amikor a part szakad, amikor eladósodtunk, amikor becsapott, akit nagyon szeretünk - egyenesen kívánjuk a halált. Bárcsak lenne mindennek vége! Ugyanígy kívánjuk embertársunk halálát is, ha az terhünkre van, ha elégünk van belőle, ha nem lehetünk mellette szabadok, ha nem tudjuk elképzeléseinket, vágyainkat az övével egyeztetni. Szörnyülködünk az újsághíreken, a televízió megrázó képein, de arról, hogy meghalunk, hogy erre készülni kell, hogy mi sem leszünk kivételek, nemigen szoktunk egymás között beszélgetni. Azt hiszem, a halál is a tabutémák sorát gyarapítja. Talán ezért jó november elsején, másodikán vagy egyáltalán ezekben a borongós őszi napokban a temetőket járni. Nem azért, hogy megrémüljünk, hogy félelmünkben még jobban becsukjuk lelki szemeinket, hanem épp ellenkezőleg: hogy ráébredjünk a halál valóságára, hogy ne legyünk az élet rabszolgái.

Sokan bizonyára feltesszük a kérdést, hogy miért követi Mindenszentek ünnepe a Halottak napját?

Egyházunk ősrégi tanítása, hogy a földön élő, vagyis a küzdő, a tisztuló, vagyis a szenvedő és a már hazaérkezett, vagyis megdicsőült egyház összetartozik. Ezt hisszük és valljuk, amikor a Hiszekegyben ezt imádkozzuk: hiszek a szentek közösségében. Ebből az következik, hogy szükségünk van egymás segítségére, és segítenünk is kell egymáson. Mert, ha meg vagyunk győződve arról, hogy a szentek már Isten-nél, a mennyországban vannak, kérhetjük a közbenjárásukat halottainkért, ugyanakkor pedig követhetjük pél-

folytatás a 6. oldalon

KIVONAT,

a 2014. október 29-i tanácsgyűlés jegyzőkönyvéből

Balázs Zoltán, a gyűlést vezető elnök, ismerteti a napirend tervezetét az alábbiak szerint:

1.) Határozatjavaslat a 2014-es év harmadik negyedévi költségvetés megvalósításának jóváhagyására vonatkozóan.

2.) Határozatjavaslat a 2014-es év költségvetésének kiegészítésére, illetve ennek módosítására vonatkozóan.

3.) Határozatjavaslat a kirulyfürdői iskolatábor felújítási tanulmányának ismertetésére, fontosságára, illetve szükségességére vonatkozóan.

4.) Kérések és más problémák megvitatása és jóváhagyása.

A jelenlevő 10 testületi tag elfogadta a napirend-tervezetet.

1.) A 2014-es harmadik negyedévi költségvetés megvalósításának jóváhagyására vonatkozó előterjesztést a könyvelő ismertette. Az előterjesztés ismertetése után a jelenlevő 10 testületi tag egyöntetű szavazattal elfogadta és jóváhagyta a harmadik negyedévi költségvetés megvalósítását.

2.) A második napirend keretén belül a könyvelő ismertette az előterjesztést a 2014-es év költségvetésének kiegészítésére, illetve ennek módosítására vonatkozóan.

Az 59/2014-es számú Sűrgősségi Kormányrendelet alapján, amely az állami költségvetés kiigazítására vonatkozik, a helyi közigazgatási egységeknek bizonyos összegeket osztottak le az áruforgalmi adóból és a fizetés utáni adóból. Az áruforgalmi adóból célirányosan 79.000 lej osztottak le községünknek, amelyből 69.000 lej tanügyi alkalmazottak személyi költségére (fizetés és az utána járó hozzájárulások kifizetésére, valamint bírósági végzések alapján megállapított járandóságok kizetésére), 10.000 lej pedig a mozgássérült személyek gondozóinak személyi költségére.

Ugyanebből a forrásból a költségvetés kiegyenlítésére pedig 127.000 lej, a fizetés utáni adóból pedig 24.000 lej kapott a község.

A 322-es kiírás szerinti pályázat (DC 29-es községi út javítása, rehabilitációs központ építése, tűzoltóautó vásárlása, kultúrotthonban a fény- és hangtechnikai felszerelés) utolsó részét is átutalták.

A fentiek alapján szükséges a költségvetés kiegészítése, úgy a bevételi részen mint a kiadásin.

Kiadási részen a célirányosan kapott összeget a meghatározott célra lehet felhasználni.

A költségvetés kiegyenlítésére leosztott összeg a le nem fedett személyi költségekre, fűtési pótlék kifizetésére, anyagi költségek fedezésére fordítható: az iskolaépületénél elvégzendő munkálatok kifizetésére, a kirulyi iskolatábor felújításához szükséges tanulmány elkészítésének kifizetésére, utak javítására és más előre nem látható anyagi költségek kifizetésére.

Ezzel a napirendi ponttal kapcsolatosan az alábbi kérdések hangzottak el:

- A Szelterszi út javítási munkálatainak mennyi az összértéke és a kivitelező garanciát vállalt-e.

Válasz: a munkálatot részletekben fizetjük, a mostani kiigazítással 68.500 lej terveztünk erre a célra; a kivitelező

garanciát vállalt.

- A 29-es számú községi út javítására vonatkozó pályázatba bele van-e foglalva a forgalmi táblák elhelyezése?

- Válasz: nincs belefoglalva, saját költségünkre kell megoldanunk minél hamarabb, helyszínen megállapítva a helyeket, ahova el kell helyezni a táblákat.

A fentiek megvitatása után a jelenlevő testületi tagok megszavazták a költségvetés kiegészítésére szóló határozatjavaslatot.

3.) A kirulyfürdői iskolatábor felújítására vonatkozó tanulmány ismertetésére, annak fontosságára, illetve szükségességére vonatkozó előterjesztést a polgármester ismertette.

Ezzel kapcsolatosan az alábbi javaslatok hangzottak el: Mivel a tábor az egyház és a közbirtokosság területén van, szükséges, a tanulmány elkészítése előtt, ismertetni velük a tanulmánytervezetet és annak szükségességét, véleményüket figyelembe kell venni, továbbá a határozathozatalt napolják el.

A polgármester már szóban egyeztetett a plébános úrral és hamarosan az egyháztanáccsal is ismertetik a tanulmánytervezetet és annak szükségességét.

A fentiek megvitatva és figyelembe véve, a határozat-tervezetet szavazat alá bocsátották és a jelenlevő 10 testületi tag 9 igen- és 1 ellenszavazattal megszavazta.

4.) Ezen napirend keretén belül megvitatották Kovács Zoltán, Lövéte, Kiruly 1502. szám alatti lakos kérését, amelyben kéri a kirulyi tábornál lévő 6-os számú villa bérbeadását 2 évre, gombatermesztés céljából.

A kérés megvitatása után a testület nem értett egyet a bérbeadással, mivel tisztázni kell a terület és az épületek tulajdoni viszonyát, valamint a 620/2011-es számú Kormányhatározat alapján a tábor rendeltetését meg kell tartani, tehát nem szabad megváltoztatni azt.

A polgármester az alábbiakat ismertette:

- A 165/2013-as számú törvény (a tulajdonjog megállapítására vonatkozó törvény véglegesítésére vonatkozik) kivitelezését befejeztük, újraindulhat a birtoklevél igénylése, kiadása.

- A kultúrotthonban a fény- és hangtechnikai eszközök felszerelése befejeződött. A rendszer elindítása és üzemeltetése van még hátra.

- A 313 -as kiírás szerinti, turisztikai információs iroda létrehozására vonatkozó pályázatnál, a munkálat folytatódik, indulhat a finanszírozás.

Az alábbi kérések és javaslatok hangzottak el:

Az iskola környéke nagyon rossz állapotban van, minél előbb intézkedni kellene az állapot javításáért.

Újra megvitatották az iskolai tej-kifli program kivitelezése során kialakult helyzetet.

A 132-e számú megyei út javítási munkálataival kapcsolatos kérdések is hangzottak el:

Mikor kezdik el újra a munkálatokat, ki lesz a kivitelező? A polgármester ismertette azokat az információkat, amelyeknek birtokába jutott az utóbbi időben, de konkrét tényleket nem tud még elmondani.

Más téma nem lévén, a gyűlést a soros elnök bezárja.

Gyűlést vezető elnök,
Balázs Zoltán

Jegyző,
Miklós Ida

Hála az eltelt évtizedért

Amikor először a kezemben tartottam a hangszerem, nem gondoltam volna, hogy valaha is képes leszek úgy játszani rajta, hogy az üveg a szoba ablakán ne repedjen meg. Nem találtam a hangokat, a legegyszerűbb dallam eljátszása is megvalósíthatatlan feladatnak tűnt, sőt még a hangszer összerakása is gondot okozott. Nem is volt olyan rég, pedig mindennek már tíz éve, október 19-én alkalomhoz illően meg is ünnepeltük zenekarunk megalakulásának évfordulóját.

Lövétén 1904óta működött fúvós zenekar - "rezes banda" - kisebb nagyobb megszakításokkal. A nagy zenekartól megmaradt, feljavított hangszerekkel indult újra a gyerekekből álló zenekar, idős Köllő Ferenc vezetésével. Feri bácsi kitartó munkájának eredményeként ez a gyerekcsapat megtanult zenélni. Kis csapatunkmára mártíz éves. Gyerekként kezdtük, de lassan kinőttünk a gyerekcipőből.

Úgy éreztük, ezt meg kell ünnepelnünk, ebből az alkalomból is rendeztünk idén fúvóstalálkozót, amelyen hétzenekar repertoárjá hallhattuk. Meghívottjaink voltak a homorodalmásiak, homorodkarácsonyfalviak, oklándiak, szentegyháziak és a kápolnásfalusi fúvózenekarok. Kiemelt meghívottként fellépett volt vezetőnk és alapítónk fia, ifjabb Köllő Ferenc zenekara, a fiatalokból álló alsíki fúvózenekar. Az ünnepséget szentmisével kezdtük, majd a Himnuszok közös elfújása után sorraléptek fel a zenekarok és csengő hangokkal telt meg a központ. A falu életéhez, eseményeihez hozzátartozik a fúvózenekar. Mindig is így volt. Ezért is olyan jóleső érzés látni, hogy a régi tagok figyelemmel kísérik az őket követő generációk előadásait, munkásságát.

Egy zenekar szépsége abban rejlik, ahogy összehozzuk azt a sokféle hangszert, annak a hangját úgy, hogy egy szép együttest alkosson. Bár nagyon nehéz megalapítani egy zenekart, de azt tovább vinni, fenn-

tartani nem kis munkába, türelembe kerül, néha kemény, rögös az út.

Talán leginkább egy kisgyermek születéséhez hasonlítható. Megszületni nem elég. Meg kell tanulni járni, beszélni, felvenni a harcot az életbenmaradásért. Ugyanilyen harc egy zenekar fenntartása, életben tartása. Szükség van türelemre, elszántságra, hitre. Hinni kell a zene szépségében és abban, hogy a tagok képesek ezt a szépséget megformálni és átadni a hallgatóságnak. Vezetőinkkel úgy érzem, ez nekünk sikerült.

Mi, mint nagy gyerekek, megköszönjük a segítséget az előjáróknak, karmesterünknek, Lázár Bélának, és nem utolsósorban szüleinknek a támogatást és segítséget, hiszen nélkülük a hangszereink még mindig egy elzárt pincében porosodnának. Kritikusainknak, azoknak, akik észre veszik a "farc" hangokat azt üzenjük, hogy vegyék észre a jót a rosszban! Annak ellenére, hogy nem profi a zenekarunk hiszek abban, hogy vannak még jó dallamok, amiket megtanulhatunk.

Sok sikert és kitartást a zenekari tagoknak a jövőre nézve is!

"...Adj hálát érte, hogy még együtt vagyunk!

Mert volt már pár utunk és sok mindent tudunk,
De legfőképpen azt, hogy összetartozunk."

Pál Orsolya

Homoródmente népviseletben Lövétén

Rendhagyó, ám rendes esemény hívott össze egy csomó rendes embert Lövétéről és a környékről szeptember 21-én. Szám szerint 21 homoródmenti település kapott meghívást arra, hogy bemutassa, megszelligesse egymás és a maguk örömeire ki-ki a saját faluja, városa népviseletét. Szentegyháza, Lövete, Homoródalmás, Homoródkarácsonyfalva, Oklánd, Homoródújfalva, Kápolnásfalva, Homoródkeményfalva, Abásfalva, Gyepes, Homoródméte, Kénos, Lókod, Homoródszentmárton, Bágy, Homoródszentpál, Homoródszentpéter, Városfalva, Jánosfalva, Ége, Székelydália városok, községek, falvak népviseletbe öltözött csoportjai tették színessé azt a reggeli felvonulást, amely a tájháztól a templomig vezetett. Magyar szívnek felelmező ökumenikus istentisztelet erősített meg minket abban, hogy bármely felekezet tagjai legyünk is, egyben egyetértünk: magyarnak lenni jó dolog, ugyanakkor, ha nem is mindig egyszerű ezt megélni, mégis kötelességünk, a születésünk okán vállalt feladatunk. Templomtól a Népházig vezetett az újabb felvonulás, ahol a rendezvényhez szorosan kapcsolódó szakmai, tudományos előadások hangzottak el, nem kevésbé olyan közéleti személyiségek tisztelték meg jelenlétükkel és köszöntő szavaikkal az eseményt, akik munkájuk és tisztségük által képviselik egy-egy ilyen rendezvény eszmeiségét. A napcsúcspontjaként bemutatkoztak a megjelent települések képviselői a színpadon, népviseleti parádét láthatunk, több mint 15 település részvételével.

Ez az I. Homoródmente népviseletben elnevezésű rendezvény. Hasonló kezdeményezések voltak már Lövétén, helyi jelleggel, egy-egy falunap, falutalálkozó kapcsán. A népviseleti bemutató homoródmenti megálmodója Mihály János, történész, falunk szülötte. Ötletével természetesen nem maradt egyedül, hisz felkarolta a kezdeményezést a Hargita Megyei Hagyományörzési Forrásközpont, valamint a Felső Homoródmente Kistérség is, amely egy, a Bethlen Gábor Alap által kiírt pályázaton nyert anyagi fedezetet a rendezvényhez. Ezek mellett természetesen olyan szervezetek, csoportosulások támogatására is szükség volt, amelyek a népviselet népszerűsítését, egyáltalán viselését velejükben érzik, ezáltal gyakran magukra is öltik. Így vált a rendezvény partnerévé a Kákvirág Egyesület, a Lövétei Asszonykórus, a férfidalárda, a Lövétei Katolikus Egyházközség.

Egy tardi asszony mondotta a népviseletről: "a városi asszonyok olyanok, amilyenek, mi olyanok vagyunk, amilyenek lenni szeretnénk". Hisz ez a fajta megjelenés nem igényli, hogy lépést tarts a legutóbbi divatiránnyal. Elég, ha ránézel valakire, máris nem marad titok egy csomó dolog róla: magyar, székely, hová valósi, milyen nemű, mennyi idős, ünnepel vagy hétköznapjait éli, házas vagy nőtlen, özvegy vagy még

pártában lévő, esetleg már bekötötték a fejét.

Ennyi mindent ma már nem olvashatunk le egymásról, de a cél, hogy viseljük ezeket az ősi ruhákat. Vegyük elő legalább ünnepeinken, viseljük olyan mértékű büszkeséggel, amilyen mértékű munkát, szívet szöttek belel elődeink ezekbe a ruhákba! Reméljük a rendezvény hatására mindenki megerősödött abban a hitében, hogy érdemes székely ruhába bújni, és helye van a mai világunkban is.

A Homoródmente Népviseletben szervezői jövőre is szeretnének látni hasonló rendezvényen, hasonló öltözetű homoródmenti embereket. Meg azután is, meg azután is. És kívánjuk, hogy ennél színesebb talán ne is legyen!

A Homoródmente Népviseletben támogatója, a Felső Homoródmente Kistérség megbízásából,

Mag Ottilia

Kirándulás időseknek

1991-ben nyilvánították október 1-jét AZ IDŐSEK VILÁGNAPJÁVÁ.

Fontolgattuk magunkban, hogy miért is eshetett októberre ennek az ünnepnek a jelölése, megünneplése. Talán, mert az emberes évekhez az emberes hónap illik legjobban!

Hasonlíthatjuk az életünket a négy évszakhoz, a napszakokhoz, de talán a legszebben mégis egy fa szimbolizálja. Először még kis magonc, cseperedve csemete, majd sudár lesz a termete, tele lesz zöld levelekkel, rügyekkel, virágba borul, termést hoz, lehullajtja a sárguló leveleit, majd téli álmat alszik. Mi most hol is tartunk? A levélhullajtásnál, ami ősszel történik.

Ősz van a természetben és ősz van az életutunkban is. Nem épp az idősek napján, de úgy gondoljuk, hogy az egész hónap az idősek hónapja, október 28-án a helyi önkormányzat, közösen a római katolikus egyházközséggel és a közbirtokossággal, valamint a Hargita Megyei Szociális és Gyermekevédelmi Vezérigazgatóság támogatásával egy felejthetetlen kirándulást, zárandoklatot szervezett számunkra.

A csoportot elkísérte a plébános úr valamint a kántor úr, a Caritas és polgármesteri hivatal képviselője.

Elzarándokoltunk a Csíksomlyói kegytemplomhoz és Gyimesbükkre.

A gyimesbükki csodálatos templomban László István plébános szentmisét ajánlott fel a zárandokcsoportért, köszönet és hála a plébános úrnak és a kántor úrnak, a jó Isten tartsa meg őket közöttünk sokáig.

A szentmise után megnéztük az ezeréves határt, ilyen élményben nem sokunknak volt része, talán még az időjárás is velünk tartott.

A zárandoklat szervezőinek és támogatóinak köszönet és hála, hogy ránk is gondoltak és megszervezték számunkra ezt a csodálatos, felejthetetlen napot.

A kiránduláson részt vett idősek

Népviselőnk

Hagyományörző asszonykórusunk megtisztelő felkérést kapott Mihály János történésztől, a Hargita Megyei Hagyományörző Forrásközpont munkatársától, hogy élőben mutassuk be a lövétei népviseletet. Amint megtudtuk, ő személyesen Őseink viselete címmel képkiallítást rendezett három helységben, ahová elkísértük. A rendezvénysorozat első napján,

szerettük volna velük a falu igazi ízét. Rendezvénysorozatunk minden napján jelen volt egy-egy hivatalos személy is Hargita, Kovászna és Maros megyékből, akik méltatták bemutatónk fontosságát, hogy szükség van a fennmaradásunkra, tovább kell vinni és adni őseink viseletét. Reméljük küldetésünk céljához méltóan tettünk eleget, ugyanakkor köszönetünket fejezzük ki Mihály Jánosnak, a rendezvény házigazdájának, hogy megmutathattuk magunkat és bátoríthattunk minden magyar testvérünket a hagyományok őrzésére, őseink viseletének tiszteletben tartására.

Orbán Magdolna

Kedves Kiáltó!

Székelyudvarhelyen, a hagyományörző forrásközpont kiállítótermében nézhettük meg lövétei őseink népviseletét képekben. Ugyanakkor mi is népviseletben jelentünk meg, csoportvezetőnk, Fazakas Ágnes egyenként mutatta be ruháinkat. A közönség nagy meggyőződéssel tapsolta az eseményt, látván a párhuzamot a képek és a valóság között. Nekünk is jól eső érzés volt látni a képeken saját hozzátartozóinkat, akik régen nincsenek, de viseletüket ránk hagyták.

Második nap Felsőrákoson vettünk részt a képkiallításon. Különös élményben volt részünk, mert amikor összetalálkoztunk a felsőrákosi asszonyokkal, mintha csak magunkat láttuk volna, nagyon kevés eltéréssel, annyira hasonlít a két népviselet. A beszélgetések során kiderült, hogy sokan vannak lövétei származásúak a faluban. Szinte egyenként mesélték a múltjukat, kik az elődeik, hogyan származtak el Lövétéről és, hogy mindig tartják az elő kapcsolatot az itthoniakkal. Meghatódottan nézték végig viseletünket, amiben felleptünk néhány éneket elénekelni. Mindezt közös vacsora követte a helyi vendéglátók jóvoltából és hosszasan, búcsúzkodva, közös fényképezés után indultunk haza, magunkkal hozva a sok szeretetet, amiben részünk volt.

A harmadik nap Marosvásárhelyen, az unitárius egyház kiállítótermében mutattuk be őseink viseletét, képekben közel 60 példányszámban, és az asszonykórus élő népviseletét. Ezúttal pártás menyasszonyunk is volt, akinek a viseletét nagy érdeklődéssel nézték végig a jelenlévő vendégek. Néhányan kérdéseket tettek fel a viselettel kapcsolatban, amelyekre válaszolt is F. Ágnes. Őseink viseletének bemutatásával egyidejűleg hazai termékkel, szilvapálinkával és kaláccsal kedveskedtünk a vendégeknek, ezzel is éreztetni

Pósfaluban lévén kezdő pedagógus, hetente egy délután a Bányatelepre jártam ennivalót vásárolni.

Az üzletben Ibolya nagyon kedvesen fogadott mindig. Az ő édesanyja Róza mama, szülőfalum legszebb lánya volt hajdanán. Mindkettőjük emléke áldott énbennem. Róza mama gondozott is egy ideig.

A bevásárlás után a dombra mentem, ahol cementezett lábú asztalok álltak. Az egyik mellett öt férfiember, borosüveg mellett, falatozott valami konzervet. Tőlük távolabb én is erre készülődtem. Odahívtak maguk mellé. Egyikük, aki alacsonyabb volt a többiekénél teletöltötte az egyetlen jó magas poharat borral. Felém nyújtotta: - Ezt most mind megiszod, mert ha nem a bicskát a nadrágodba nyomom hátul. Megszeppentem kicsit, tekintve, hogy a bicska hosszúpengéjű volt, és italos gyakorlatom se volt. Elvettem a poharat így gondolkozva:

-Ha itt ilyen az ismerkedési szokás, hát Isten neki, megiszom. Szürcsölgetés közben megszólalt az egyik magasabb jökötésű férfi:

- Hagyj békét annak a gyermeknek, Bandi, hiszen ez a pósfalusi tanító!

- Te ganyérakás, ne üsd belé az orrod abba, amit én csinállok!... Válaszolta az alacsonyabb bicskás, aki rámijesztett.

Így ismerkedtem meg ötvenhat őszén a hírneves lövétei Kála Bandi bácsival, akivel később jó barátok lettünk.

Középajta, 2014. okt. 14.

Szeretettel,
Simon Áron

A Kákvirág emlékkönyvébe

Ünnepelni készül a Kákvirág. 15 éves. Ha egyén lenne, már személyazonosságival rendelkezne. Ám így, együttesként sem kell már magyarázkodnia kilétét illetően. Olyan elvitathatatlan babérokat tudhat magáénak, amelyek nyomot hagytak a Kákvirág életében. És hogy ez a 15 éves születésnap se maradjon nyom nélkül, jubileumi gálaműsorra készülnek, találkozássra a régiekkel, az újakkal, a kedves közönséggel. December 27-28-án részesei lehetünk ennek az ünnepségnek: színpadi műsor, táncház, multság, közös beszélgetés, eszmecsere az, amit felkínál a csoport ezen alkalommal az érdeklődőknek.

Az elmúlt másfél évtized év alatt számtalanszor írtam már a Kákvirágról, a Kákvirágnak. Most mégis bajban vagyok, hogy olyat írjak, ami majd újabb 15 év után is olvasható lesz számomra és a kedves olvasó számára egyaránt. Mindig nehéz azokról beszélni, akiket szeretünk. Mindenki másnak megmondjuk a tuttit, csak azokat bántjuk, esetleg túlon túl védjük, akik a mieink. Valahogy így vagyok én is a Kákvirággal. Bár nem az én gyerekem, nem bábáskodtam a születésénél, de ott voltam néhány vívódásánál, botlásánál, de születésnapján, sikereinél és felnőtté válásánál is.

Az együttes hétköznapijairól nem tisztem írni, hisz, mint távoli rokon inkább csak az ünnepi arcát ismerem. Ám a rengeteg műsor, megannyi kiszállás, külföldi és hazai közös út mégis azt mondhatja velem, hogy ismerője vagyok jó és kevésbé jó perceinek is.

Mindahányszor felkértek az együttes műsorainak konferálására, örömmel, bár kissé irigykedve vállaltam el a tisztet. Megadatott nekik az, ami nekem soha: népi táncot mutatni be, izgulva vagy felszabadultan, a székelyruhát valódi mivoltáért használni, nemcsak dekorációként, mint én. És azt hiszem ez az, amiért a Kákvirágot kiemelni (is) érdemes. Az a néha megfeszített munka, amit beletettek abba, hogy Lövétén, Lövétéről is legyen, aki közvetítse a népi kultúrát, akire felnézhetnek a még fiatalabbak: lám, székelyruhába bújva is lehet jófejnek, mainak lenni. És azok a fiatalok, akik több-kevesebb ideig tagjai voltak a Kákvirágnak, mind-mind hűek voltak az elvhez, és remélem, nem tévedek nagyot, ha azt mondom, hogy az együttesben eltöltött idő hatással volt, van egész életükre. Nagy szavak, de csak így érdemes. Amellett, hogy megtanultak egy jó rakás koreográfiát, népdalt a magyarság különböző tájairól, megtanulták viselni a lövétei székelyruhát, életet adtak neki, elvitték magukkal, magukon olyan tájakra, ahol addig nemhogy viseletünkről, de még létezésünkről sem tudtak. Bemutatták a lövétei nagylányost, fonóst, vajdaszentiványit (nagy kedvencem, a Kákvirág nálam világbajnok tánca), megmutatták, hogy a székelyvirtus nemcsak szóbeszéd, jó poén, hanem hús-vér emberek tulajdonsága.

Méltán vagyunk rájuk büszkék, hogy a művészetlel

nem éppen kompatibilis hétköznapiok után akár öszszeszorított fogakkal, de helytálltak, helytállnak, sokszor olyan szintű teljesítményről téve tanúbizonyságot, amely akár sok profi együttesnek is dicséretére válna.

Gondolkodom, vajon, mi lehet, mi lehetett ennek a csapatnak a csúcsidezőszaka? Talán először akkor libabőröztem tőlük, amikor Maglódon, azt hiszem 2004-ben, az akkor még süldő fiatalok olyan figyelmet, presztízst vívtak ki maguknak, amelyet még Nagy Ferónak sem sikerült azznap. Nőtt a májam, hogy lövétei vagyok, hogy egy csomó volt tanítványomnak tapsolhatok a tömeggel. (Hát igen, nem tudok attól elvonatkoztatni, hogy tanító vagyok!)

Ennél már csak az okozott nagyobb szívdobogást, amikor Olaszországban, Piacenza főterén felcsendült a vajdaszentiványi. Nem tudom megmagyarázni, miért érintett annyira mélyen, hogy még ennyi év távlatból is meghatónak találom - talán ahhoz hasonlítható leginkább, mint amikor idegen környezetben felfedezed, hogy a melletted levő asztalnál magyarul beszélnek: rájössz, nem vagy egyedül. És ez nekem bőven elég.

A végére ilyen alkalmakkor idekívánkozna egy jókívánság, ám minden, amit kívánhatnék, csak bagatellizálná azt, amit igazából érzek.

Legyetek jók? Nem. Egyáltalán LEGYETEK!

Mag Ottilia

folytatás az 1. oldalról

dájukat az életszentségben. A szentek tehát "ügyvédek" lehetnek, mint ahogy mi is sokat tehetünk elhunytainkért imádsággal, böjttel, alamizsnával. Ne feledkezzünk meg halottainkról. Mindenkinek vannak halottai, akár hívő, akár nem. A Halottak napja emlékeztet, hogy nincs jogunk elfelejteni azokat, akik szerettek, és akiket szeretünk. Kötelességünk rajtuk segíteni nemcsak azért, hogy lelkiismeretünket megnyugtassuk, hanem hogy mielőbb üdvözüljenek. Amikor örök nyugalomra kérünk Istentől, abban az is benne van, hogy Isten az, aki "megnyugatja" az elhunytak lelkét és Ő ad örök világosságot, amelyet egyébként a gyertyagyújtás, a világítás is jelképez.

A Mindenszentek, Halottak napi gyertyagyújtás lelkünk égő mécsesét is szimbolizálja, amelyet nem fúj el a változandóság és enyészet szele. Sokkal kevesebben lennénk lelki betegek, ha életünk örök célját észrevennénk, és nem a pillanatnyi álmaink után futkosnánk, hanem a mindent felülmúló boldogságot adó Istennel való találkozásra összpontosítanánk. Másként élnénk át az örömet és a csalódást, a halál nem jelentene számunkra ijesztő mumust, amitől félni és rettegni kell, jobban értékelnénk az ajándékba kapott időt, és jobban, hálásabban belekapaszkodnánk a gondviselő Isten szeretetébe. Éppen azért, mert a halál elkerülhetetlen, mert mindenkire érvényes, mert csak a halott nem hal meg - igyekezzünk úgy élni, hogy ne a halálé legyen az utolsó szó. Ahogy a dán filozófus, Hammarskjöld ajánlja: "Ne keresd a halált, az majd rád talál. Azt az utat keresd, amely beteljesüléssé avatja a halált."

Tódor Attila

DIÁKOLDAL

Kirándulás Brassóba és Töröcsvára

Október 25-én reggel mi, a IV. B osztály elindultunk kirándulni. Először Töröcsvára mentünk, és bementünk a várba, a múzeumba, ahol sok mindent tanultunk. A vár otthonias, szép, hangulatos volt, benne minden nagyon rendezett. Egy mohatetejű házat is láttunk a vár alatt.

Mindezek után visszatértünk Brassóba és feljártunk felvonóval a Cenkre, onnan lenéztünk a városra. Láttuk az óvárost is, amely épületeivel kivált a többi rész közül. De lefelé már gyalog jöttünk az ösvényen, ami nagyon csúszott, ezért volt, akinek nem tetszett. És ott állt a busz, és várt ránk. Mindenkinek nagyon tetszett a felvonó és a kastély.

Reméljük, még megyünk ilyen helyekre.
Demeter Mónika, Egyed Anita, Kelemen Szidónia, Mág Eszter és Péter-Balázs Kitti a IV. B-ből

Iskolai hírek

Október 17-én iskolánk hat matematika csapata, az 5. osztályos Nagymenők, a 6. osztályt képviselő Minimatekesek és Okoskák, a 7. osztályos Számvadászok, a nyolcadikos MatekÉsz és MatÁsz, részt vett a Székelyudvarhelyen zajló Bolyai Csapatverseny körzeti szakaszán. Mindenik csapat ügyesen dolgozott, szép eredményeket értek el. Megyei díjazáson a hetedikesek Számvadász csapata (Gál Melita, György Bernadett, Miklós Dóra és Tókos Antal-Csaba) 6. helyezett lett.

Nagy szeretettel várunk minden kedves érdeklődőt 2014. november 8-án a

X. PITYÓKABÁLRA

- de. 10⁰⁰ órától hálaadó szentmise
- du. 14⁰⁰ órától kezdődik a bál a gyermekeknek
- este 21⁰⁰ órától bál a felnőttek részére

Október elejére csúszott az az emléknep, amellyel Benedek Elek nagy mesemondónk előtt tisztelgünk. Ezt évről-évre megünnepeljük az iskolában egy kis mesemondó versennyel, mesemaratonnal. Idén is számos diák készült erre a megmérettetésre, a legjobbak a jók között a képen láthatók. Még nagyobb örömet jelentett nekem idén, hogy meglepetésemre nagyon sok kisdíakom ("nulladikos") mesét tanult erre az alkalomra, szüleik, testvéreik segítségével. Osztályszintű mesemondás után választottunk ki mi is magunk közül kettőt, akik képviselték a legkisebbeket. És nem méltánytalanul! Gratulálunk nekik és minden résztvevőnek, továbbá sok-sok mesét kívánunk még számukra!

András Szilvia, tanítónő

Régi idők anekdotái

A székely ember felépíti a szép nagy házát, de életének nagyobb részét a házhoz toldott nyári konyhában tölti el. Amikor meghal, akkor azonban a tisztaszobában ravatalozzák fel. Egy asszony, a férjét siratva, így kesergett a koporsó mellett: - Kálmán, Kálmán! Te es megéred, hogy a tisztaszobába kerülj! Legalább most tekints fel a mennyezetre, s nézd meg, milyen szép fehér a plafon. Életedben úgyse volt időd látni. Jaj, jaj, jaj! (Duka János: Székely anekdoták. Csíkszereda, 2007. 285.)

Anyakönyvi hírek - 2014. szeptember -

Születések száma: 2

EGYED SÁRA, született 2014. július 29-én, EGYED CSABA és EGYED EMILIA, Lövéte 1008. szám alatt lakó szülők gyermeke,

SATA ÁGOTA, született 2014. szeptember 22 - én, SATA LÁSZLÓ és SATA BEÁTA - MÁRIA, Lövéte 473. szám alatt lakó szülők gyermeke.

Házasság kötések száma: 1

GOLICZA VENCEL és ANDRÁS ILONA EMŐKE

Őszinte részvétünket fejezzük ki a szeptemberben elhunyt személyek hozzátartozóinak:

GÁBOS JÁNOSNÉ, született FAZAKAS JULIANNA, Lövéte 332. szám, született 1920-ban, LADÓ FERENC, Lövéte 117. szám, született 1924-ben,

ANDRÁS JÁNOS, Lövéte 855. szám, született 1923-ban,

GÁBOS JÁNOSNÉ, született BENCZE MARGIT, Lövéte 146. szám, született 1934-ben.

Vásárolnék 1,5-2,00 ha területet az erdei részen. Telefon: 0723-256938

Eladó erdei terület, 90 ár, Özeresztőben, útról könnyen megközelíthető, patak szegélyezi. Telefon: 0745-999805

Eladó két és féléves kancacsikó Lövétén. Telefon: 0760-486035

Régi arcok sárgult fényképeken

Fotó: Középen Egyed Péterné András Julianna, a néhai György István (Kuti) felesége, ölében ifj. Egyed Péter. Két felől a leányai (az első férjétől): György Rozália és György Julianna. A képet M. J. bocsátotta rendelkezésünkre.

Eladó egy belga félautomata mosógép (pl. hétfélig házba megfelelő). Telefon: 0751-328699

Eladó Rétoldalban egy 96 áras gyümölcsös (80 db gyümölcsfa). Telefon: 0746-553399

Eladó Lövétén a 651. szám alatti ház, gazdasági épülettel és 5 ár területtel. Telefon: 0747-272669, 0745-217882

Jutányos áron **eladó** fel nem használt sírkő. Telefon: 0266-220933

Eladó családi ház Lövétén, a Motros utca, 1064 szám alatt. Telefon: 0758-745331

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

Megjelenik havonta, kiadja a
LÖVÉTEI KIÁLTÓ EGYESÜLET

Főszerkesztő: Mihály János, tördelés és szerkesztés: Demeter Albert, Török József, titkár: András Kinga, korrektúra: Mag Ottilia

Munkatársak: András Magdolna, András Tamás, András Zsolt, Egyed Emilia, Fazakas Ágnes, Györgylőrincz Ernő, Lázár Béla, Lázár Zoltán, Mag Ottilia, Molnár Julianna, Pál Erzsébet, Tódor Attila, Tódor Lóránd

Támogatók: Lövéte Község Helyi Tanácsa, Lövéte Közbirtokossága, Lövétei Római Katolikus Plebánia, Select Metleplast Kft, Nyko Srl.

A szerkesztőség elérhetősége: Lövéte Községi Könyvtár, tel.: 0266-220806,
e-mail: loveteikialto@freemail.hu

Megérett a piros szőlő Budakeszin

A Kákvirág néptáncgyűttes 15 éves működése alatt hála Istennek nagyon sok helyen megfordultunk, határon innen és határon túl, de általában mindig tudtuk előre, hogy kik fogadnak és hol szállásolnak el. Hasonló meghívásnak tett eleget a kis csapat október 11-én, amikor számunkra elég ismeretlen helyre hívtak és csak azt tudtuk, hogy Budakeszin, egy szüreti bálon fogunk vendégszerezni, hogy majd a bálon a talpalávalót egy gyergyói zenekar fogja szolgáltatni, hogy a meghívást az ott működő Erdélyi Kör tagjaitól kaptuk. Amikor reggel megérkeztünk elmondhattuk, hogy milyen kicsi a világ, hiszen ahogyan az autóbusz ajtója kinyílt, az első arc, aki bekukucskált az ajtón és jó reggelt kívánt, örömeinkre lövétei volt, Szász Hajnal személyében. Aztán megtudtuk, hogy Budakeszi 13000 lakosú kisváros, napközben megnéztük a szereplés helyszínét és megláttuk, hogy színpad nem lévén, a vendégek asztala előtt fogunk szerepelni. Ahogyan ilyenkor lenni szokott, hamar este lett és a Kákvirág táncosai megjelentek gyönyörű népviseletükben, hiszen a bál hivatalos megnyitója után Lövéte következett. Ahogyan gyűltek a vendégek - többnyire erdélyiek - úgy szaporodtak a székely népviseletbe öltözöttek és elmondhatjuk, hogyha nem tudtuk volna, hogy Budakeszin vagyunk úgy is éreztük volna, hogy valahol a szépséges Hargita lábánál gyülekezünk. Természetesen egyre több lövétei is érkezett a bálra, és boldogok voltunk, mert a végén közösen közel 60 lövétei szíve dobogott együtt. Bejelentették a Kákvirág táncgyűttest, akik énekelve vonultak be a terembe és elmondhatjuk büszkén, hogy mindenki a szívét-lelkét odatéve úgy járta a táncot és úgy szólt a muzsika, ahogyan csak a székelyeknél szokás, nem számított, hogy csurgott a verejték táncosról, zenésről, a földijeink vastapsának biztatásával közel 50 percig suppantottuk azt, ami a miénk és

senki nem veheti el, mert ez a mi vérünkben van. Lejárt a szereplés, majd reggelig lehetett a bálban mulatni, aki bírta hajnalig ropta a táncot, mert sajnos reggel fél 7-kor újra fel kellett szállnunk a buszra, amely Lövéte felé vette útját. A vendégszereplés jól sikerült, viszont azt is láthattuk és érezhettük Budakeszin, hogy az ottlakó vagy a környéken lakó lövéteiek nem felejtették el szülőfalujukat, mert könnyes szemmel mondták el, hogy nagyon köszönik, hogy egy napra a szeretett szülőfalujukat odavarázsoltuk Budakeszire és úgy érezték, mintha Lövétén lettek volna.

Ezek azok az érzések, amelyek tiszta szívből jönnek, és nem pénzzel vásárolják, ezért kell minden alkalmat megragadva találkozni és találkozni, ez erősít minden székely embert, legyen az bárhol a világon, és csak így tiszteleghetünk őseink előtt, akiktől mindent örököltük.

Lázár Béla

Októberi programok a tájházban

Fúvóstalálkozó, vendégdiákok a testvérfaluból, szüreti bál a sérülteknek, mind-mind olyan programok, amelyek élővé tették a tájházat.

Először a fúvóstalálkozó volt október 19-én vasárnap, amikor a lövétei fúvosok ünnepelték fennállásuk 10. évfordulóját. A tájház udvara (pincéje), konyhája megtelt sürgölődő szülőkkel, akik segítettek az ebédet megfőzni és feltálalni. A fiatal fúvosok fogadták a vendégeket, majd szereplés után ebédre hívták őket a tájház udvarára. Ők utoljára ettek, miután minden vendég evett már. Büszkéek vagyunk gyermekeinkre! Adjon a Jó Isten karmestereiknek sok türelmet, egészséget, a fiataloknak pedig kitartást, hogy amely közösséget összekovácsoltak 10 év alatt, azt ne hagyják el, hiszen fúvoszenekarunk nélkül a falunk olyan

lenne, mind tavasszal az erdő madárdal nélkül, ahogy az ének mondja:
"A zene az kell, mely körül ölel,
és nem veszünk majd el,
ha van elég szív, az sokat segít,
bár úgysem adjuk fel."

Isten éltesse sokáig a 10 éves lövétei fúvoszenekart, s elindítóját, Köllő Feri bácsit, Isten nyugtassa békében! Rá mindig szeretettel emlékezünk mind.

Október 23-án a domaszéki diákok egy csoportja látogatta meg iskolánkat. A nyolcadik osztályosokkal együtt jöttek meglátogatni a tájházat. Elkísérték őket tanáraik. András Edit szülő segítségével pánkót sütöttünk, azzal kínáltuk meg a vendégeket. Jó már fiatal

Folytatás a tulsó oldalon

Őrangyal szüreti bál 2014

Október 24 - én délután 4 órától a lövétei kultúrotthonban került megrendezésre az idei Őrangyal program hagyományos, őszi szüreti bálja, a Szentegyházasfaluban működő Szent Gellért Alapítvány szervezésében. Ismét összegyűlhetek egy örömteli, vidám mulatságra a környéken élő sérült fiatalok és családtagjaik. Megfelelkezve a hétköznapi nehézségeiről, mert minden adott volt erre. Ugyanis a jókedvet és a talpalávalót élő zene biztosította. Voltak, kicsik és nagyok, akik szép székelyruhát öltöttek magukra erre az alkalomra, ezzel is színesítve a báli hangulatot. A vendégek és résztvevők megkóstolhatták a Lövétén méltán híres ínycsésget, a kókós lepényt, amit a lövétei anyukák készítettek el. Az ilyenkor elmaradhatatlan, gusza és ízletes szőlőgerezdekből is lehetett szedegetni, amivel dekorációként díszítették a termet. Mielőtt a jó hangulat a tetőfokára hágott volna, egy röpké, szerény, témába vágó műsorral örvendeztettük meg az egybegyűlteket, mi, a Gellért Alapítványhoz járó sérültekből álló fiatalok csoportja. Aztán folytatódhatott a mulatozás, tánc. Aki megsomjazott tánc közben, ihatott üdítőt és kávét. Nagyon sokan eljöttek, hogy együtt mulassanak velünk, ami jó érzéssel töltött el. Voltak résztvevők Kápolnásról, Szentegyházasfaluból, Csíkszeredából egy egész busz népette tiszteletét nálunk. Köszönjük szépen, hogy eljöttek, szeretettel várjuk máskor is!

Továbbá mindenkinek köszönjük a segítségét, közreműködését, hogy lehetővé tették nekünk ezt a szép báli mulatságot. Biztosítva ezáltal azt, hogy a sérült ember is részesüljön a vidám szüreti hangulatból. Reméljük, ez a hagyomány még sokáig fennmarad.

György Emőke

Folytatás az előző oldalról

korban ismeretséget kötni diákjainknak anyországi fiatalokkal.

Október 24-én, pénteken volt a sérültek rendhagyó szüreti bálja. Volt szőlő elég a Népházban, de közkívánságra, bár most nincs farsang, mégis sütöttünk a szülőkkel kókós lepényt. Az új asztal az új pince-konyhában tele volt lepénnyel. Ilyen ízletes látványt ritkán lát az ember. Azok a vén gerendák beveszik a lepény aromás illatát, ésmég két nap múlva is érezni lehet, amikor a lepénynek már hűlt helye van. Dicséret illeti azokat a szülőket, akik gyermekeik szórakozásáért fáradoznak, mint szülő biztosítva nekik a kemény hátteret. Élő volt a tájház, ismét mozgás, nyüzsgés, jókedv jellemezte október hónapját.

Megálmodói, megalkotói ilyennek képelték el bizonyára 12 évvel ezelőtt.

Fazakas Ágnes